

Hooglied 5:2-7

1 dat de Bruidegom komt 2 hoe de Bruidegom gaat

Gemeente,

Het Hooglied dat van Salomo is. Salomo de koning van Israël. Dan kunnen we ons goed indenken dat hij wel eens tijden van huis geweest zal zijn. Lange dagen, maar ook wel eens een paar dagen of een paar weken. Zoals ook koning Willem Alexander wel eens dagen of weken weg is op staatsiebezoek bij andere staatshoofden. Dat zal bij Salomo niet anders zijn geweest. Inspecties in eigen land, bijv bij het leger, bezoeken aan andere vorsten en koningen in landen om Israël heen. Dan kon het dagen of weken duren voordat hij weer terugkwam. Maar op een bepaalde dag, het was al laat in de avond of beter al diep in de nacht komt hij toch weer terug. En zijn bruid, verloofde of vrouw vertelt nu in dit gedeelte van het Hooglied hoe dat toen gegaan is.

Ze sliep, maar ergens lag ze ook te wachten totdat ze wat zou horen. Dan kun je zo onrustig slapen, als één van je kinderen nog thuis moet komen of je weet dat er vanuit het ziekenhuis gebeld kan worden. Je slaapt en je waakt tegelijk.

1 de b(B)ruidegom komt

En als ze even is ingedommeld hoort ze hem. Salomo, haar bruidegom, staat voor de deur en laat horen: ik ben er. Het is al diep in de nacht, want zijn hoofd en haar zijn al nat van de dauw, van een soort motregen in het Oude Oosten die er in de loop van de nacht vaak optreedt. Maar al is het diep in de nacht, Salomo wil even zijn bruid zien. Even wat kunnen vertellen, even haar stem horen, even elkaar ontmoeten na die dagen weg. En hij staat op de stoep en hij roept: ik ben het. Doe open, mijn zuster, mijn vriendin, mijn duive, mijn volmaakte. Dan kunnen we elkaar even zien. Ik verlang er zo naar je weer even te horen, te zien. Voor ik naar mijn paleis ga even jou zien.

En ze herinnert het zich nog goed, de bruid. De bruid, dat meisje uit Sulam. Een heel klein dorpje ergens in Juda. Meisje van heel gewone ouders. Maar toch het meisje waar Salomo verliefd op was geworden. Hoe ongelooflijk was dat geweest. Geen prinses uit buitenland, geen rijke dame uit Juda, maar haar, haar had hij gevraagd. Zij was nu de verloofde van de koning. En ze herinnert het zich nog goed. Toen die nacht Salomo op de stoep stond, die haar even wilde zien nu hij weer terug was, toen had zij gezegd: och, ik lig nou net in bed. 'k Heb mijn kleren, mijn rok al uit. 'k Heb mijn voeten al gewassen, die werden elke dag vies van de bodem van het huis, waar geen vloerbedekking lag,

maar droog stof. Als ik er nou uitkom voor je, moet me weer helemaal aankleden, en worden mijn voeten vies en moet ik dit straks nog een keer wassen, laat maar. Ga maar door naar je paleis, of het huis van je ouders, we zien elkaar morgen wel.

Ja, ergens dat gevoel kunnen we ons wel voorstellen. Als wij net in bed liggen en er wordt aangebeld. Nee hé. En je kijkt als man en vrouw elkaar even aan, wil jij er niet uitgaan? En je gaat geen van beiden: je weet niet wie het is en als ze echt iets willen komen we morgen wel terug. Maar de bruid weet wél wie het is: Salomo, haar verloofde, haar bruidegom. Dagen, weken hem niet gezien en nu wil hij haar ontmoeten. Hij komt expres eerst toch nog even bij haar langs. Maar ze vindt het teveel moeite om eruit te komen. Ze laat haar bruidegom staan.....

We weten dat deze dingen een hogere dimensie in zich hebben. Salomo is als koning en vredevorst beeld van de Heere Jezus, Die meer dan Salomo is. Zo rijk, zo wijs, zo vol liefde. Meer dan Salomo. En de Heere Jezus heeft Zich een bruid geworven. Haast niet voor te stellen: een bruid onder vloek en schuld, verdorven en onrein. Een bruid voor wie Hij Zijn leven zou moeten geven, voor wie Hij zou moeten sterven aan het kruis. Maar Hij heeft het gedaan. Om Zich een bruid te werven kwam Hij ten hemel af, Hij was 't Die door Zijn sterven aan haar het leven gaf. Ongelooflijk, onvoorstelbaar, maar waar. Hij heeft Zich zondaren tot bruid gemaakt.

En Hij wil Zijn bruid op gezette tijden ontmoeten. Hij is in de hemel en is gezeten aan Vaders rechterhand om alle dingen te besturen en heel de wereld te regeren, maar Hij wil ook Zijn bruid ontmoeten. Zichzelf laten zien, Zijn liefde laten blijken. Spreken tot haar hart. Ik wil u ontmoeten, Ik wil spreken tot uw ziel.

Bij uitstek aan het Heilig Avondmaal. De plaats waar de Bruidegom Zijn bruid ontmoeten wil. Hij zegt, o Mijn zuster, we hebben immers één Vader, o Mijn vriendin, Ik heb immers geen geheimen voor u, o Mijn duive, die Ik bemin en koester, o Mijn volmaakte, volmaakt in Mijn gerechtigheid en in oprechtheid voor Mij. Ik wil u zondagmorgen ontmoeten.

We zien weer zo duidelijk het avondmaal is voor de bruid. Hoe zou je aan durven gaan als je vreemd bent aan Hem? Geen bruid bent, niet door Hem gekend bent? Hoe zou je dan daar durven komen waar de bruid verwacht wordt? Maar ook: als je bruid bent, gekocht, bemind, hoe zou je dan weg kunnen blijven? Als je Bruidegom roept? Als Hij roept: bereidt u voor, stelt uw hart op uw wegen, beproeft uzelf en

reinigt u opnieuw. Stel u eerlijk voor Mijn Aangezicht en onderzoek uw leven hernieuw uw bekering.

Maar ook in de Bijbel wil Hij steeds Zijn bruid ontmoeten. Elke zondag in Zijn dienst en zeker drie keer per dag. Spreken tot haar hart. Lees intens, herkauw Mijn woorden, onderzoek de Schriften en geef je over aan Mij. Want de Schriften getuigen van Mij op elke bladzijde.

Maar ook in het gebed wil Hij steeds Zijn bruid ontmoeten. Hij roept dagelijks. In elk geval 's morgens, 's avonds, en in stille tijd: zoek Mij, stort je hart voor Mij uit, zoek Mij intens en vurig met verlangen, Ik wil u ontmoeten.

De Bruidegom wil Zijn bruid ontmoeten en Zijn liefde tonen. Steeds maar weer. Elke dag, elke zondag, elke avondmaalsdienst weer. Wat er gebeurd is: daar is Hij weer, toch weer.

Maar.....de bruid heeft niet altijd zin. Herkent u zich niet, herken je je niet in de bruid uit Sulam? Och, ik ben te moe, ik heb geen zin, het kost me teveel inspanning. Er komt niet van. Van voorbereiding en zelfbeproeving. Dan moet ik heel mijn leven onder de loep laten nemen, waken en bidden. Ik kan er me niet toe zetten. En om zo Bijbel te lezen, in de kerk of thuis, ja het komt er niet van vandaag. Echt onderzoeken, wat over opzoeken totdat ik Jezus vind in dit gedeelte, dat kost me nu teveel tijd en denkwerk. En om zo te bidden, zo intens, zo vurig, zo oprecht, daar kan ik me nu niet toe zetten. Geen zin, ik voel niks, het trekt me niet, ik geef vandaag maar toe aan mijn gemakzucht. Morgen is het misschien wel beter. Volgende week zondag probeer ik er meer aan gedaan te hebben, volgende avondsbediening probeer ik er meer werk van te maken. Deze keer maar niet.

Dat is toch wat! Hij verlangt wel, maar Zijn bruid niet. Alweer niet. Van nature niet. Zo is het nou in onze verhouding: Hij verlangt en ik heb altijd wel een bezwaar. En toch blijft Hij verlangen. Dat is het diepste geheim van elke ontmoeting van Bruidegom en bruid: Hij verlangde meer dan ik. En toch blijft Hij komen. Blijft Hij kloppen: aanstaande zondag weer. Hij verlangt naar een bruid die nauwelijks naar Hem verlangt. Hij heeft zeer begeerd dit avondmaal te houden. Het verlangen komt van Zijn kant. Naar een bruid die geen verlangen heeft.

Dat is Evangelie. Zijn verlangen geeft de doorslag. En zo is het toch ook altijd al geweest? Van het begin af aan? Hij zocht mij, die Hem niet zocht. Hij had mij lief, die Hem niet liefhad. Hij trok mij, die naar Hem niet taalde. Hij overwon en kwam en trok totdat ik niet anders meer kon en wilde. Zo is het begonnen en zo zal het altijd blijven. God zij dank! En als ik naar Hem verlang, dan verlang ik naar Hem omdat Hij

eerst naar mij verlangde. Welke bruid zou aan de tafel niet verwonderd zijn?

Dat is Evangelie voor wie erbuiten staat. Zo is het nog, zo doet Hij nog. Hij zoekt en verlangt naar hen die Hem niet zoeken. U dus, jij dus van nature. En Hij staat aan de deur en Hij klopt. Ook vanavond, ook deze hele voorbereidingsweek. Hij staat aan de deur en Hij klopt. Bij wie niet op Hem zit te wachten. Wonderlijk is dat. McCheyne zegt ergens: kijk normaal gesproken komt een arme man bedelen bij een rijke of hij iets krijgen mag. Maar hier komt een rijke Christus bedelen bij een arme man of Hij wat geven mag. Mag Ik u Mijn liefde geven? Mijn schatten? Mijn Geest en genade? De rijke Man smeekt de arme zondaar: laat Mij je geven al wat Ik heb en ben. Totdat je hart smelt, zo smelt Hij je hart zodat het slot eraf gaat. En je Hem binnenlaat overwonnen en ingewonnen door Zijn liefde. Laat u inwinnen door deze Bruidegom.

Of: houden we nog steeds stand? Tegen zoveel liefde in? Blijven we ons verharden. Hoe zullen we ontvlieden indien we op zo grote zaligheid geen acht slaan?

2 hoe de b(B)ruidegom gaat

Zo had Salomo gestaan aan de deur van het huisje van Zijn verloofde. Geroepen, één keer, twee keer, nog een keer. En toen hoorde ze Zijn stem niet meer. En toen het al een tijdje stil bleef kreeg ze toch wroeging. Ze ging er toch uit en liep naar de deur. Ze greep met haar hand naar de deur om die open te doen en ze merkte twee dingen. Allereerst: Hij staat er niet meer. Hij is weggegaan naar zijn paleis of ouderlijk huis, in elk geval Hij is nergens meer te zien of te bekennen. Maar tegelijk heeft ze ook wat anders gevoeld: haar handen zijn nat. Op de deurklink zit mirre. Drijfnat van de olie. Van de parfum zouden we zeggen. Salomo heeft, zouden wij zeggen, het raampje van de voordeur ingetikt en een kruikje olie, parfum leeggegoten aan de deurklink aan de binnenkant. Zodat die deurklink ruikt naar de olie, de handen van de bruid nat zijn van de mirre. Salomo heeft een teken achtergelaten: mijn bruid, omdat je niet opendoet, ga ik weg, maar vergeet het niet: Ik heb je lief. Ik laat een teken achter van mijn liefde. En daar staat ze met natte handen van de olie die haar vertellen: hij heeft me nog lief, en hij wil ook dat ik dat weet. Ondanks dat ik niet wilde opendoen, heeft hij mij nog lief.

Daar zitten ook enorme boodschappen in voor verloving en het huwelijk. Wat moet je je schamen als je geen kleinigheid over hebt voor de ander. Als de ander een gesprek wil, je echt ontmoeten wil, maar je zegt als bruid, als vrouw: ik zit net lekker achter mijn krant, ik zit net effe

op internet, dat wil ik eerst afmaken, later praten we wel. Zo niet dus. En dat geldt andersom ook.

En wat een boodschap als je je miskend voelt in je liefde voor de ander, dat je dan toch laat merken: ik heb je lief. Salomo had ook kwaad weg kunnen lopen en niks achter kunnen laten zo van: en als ze me nou zien wil, zal ze toch zelf moeten beginnen en heeft ze heel wat goed te maken, maar zij moet eerst komen, zij is eerst aan zet. Nee, ware liefde blijft. Ware liefde heeft lief ook al wordt ze miskend.

En nog veel meer geldt dat voor de hemelse Bruidegom en Zijn aardse bruidskerk. Ja de Heere Jezus is ook weggegaan. Heengegaan naar het kruis, heengegaan van deze aarde. Van Zijn discipelen, van wie de één Hem verloochende, de anderen waren gevlucht, van wie een volgende Hem niet begreep, en weer een ander niet wilde geloven eer hij zou zien. Maar wat deed Jezus? Hij ging heen, maar Hij liet een bewijs achter van Zijn blijvende liefde. Hij liet het Heilig Avondmaal achter al bewijs van Zijn trouwe liefde. Als geurende mirre op de deurklink, is er brood en wijn op de tafel. Ik heb u lief, nog steeds, o Mijn bruid. Al hebt u Mij al zovaak miskend, en laten wachten, en was u niet bereid, en vond u het teveel moeite, en verzwaarde u alles nog me uw zonden voor Mij: Ik heb u nog steeds lief, Ik blijf u liefhebben.

Ja, en dan.....dan komt er een moment dat de bruid zich schaamt voor haar gedrag. Ze komt uit bed, ze loopt naar de deur, en ze gaat zoeken, ze loopt door de straten van Jeruzalem. Haar ziel gaat uit, ze bezwijkt zowat: wat heb ik gedaan? Wat heb ik gedaan?

De bruid die zich schaamt voor zichzelf. Herkennen we dat? Als je denkt aan Zijn liefde, aan wat Hij voor mij deed en dan ziet: wat deed ik Hem aan? Hij voor mij, zwetend, bloedend in Gethsemané voor mij, en ik, ik vond het bidden en mezelf beproeven teveel werk, ik liet het er maar bij zitten. Hij zegt: ik voor u, tot in de dood aan het kruis. En ik, toen het een beetje regende dacht ik, ik blijf maar thuis zondagochtend. Wat heeft Hij voor mij, en ik nog niet eens dit voor Hem? Hij voor mij, in eeuwige liefde, en ik, ik ben zomaar boos en zeg het hoeft niet meer voor mij als het zo moet. Hij heeft duizend keer meer reden om dat te zeggen dan ik.

Als ik zie en bedenk: wat had Hij voor mij over, en wat vind ik teveel moeite om voor Hem te doen? Als ik denk: hoe eeuwig, trouw heeft Hij mij lief, alles verdragend, en hoe vaak vind ik het teveel wat Hij mij laat dragen? Dan schaam ik me. En in diep berouw buig ik mij neer voor Hem. Ik zou het waard zijn dat Hij nooit meer naar mij omzag. Diep o God in 't stof gebogen schuldig in het gericht, vloeien tranen uit onze

ogen, bedekt de schaamte ons aangezicht. De bruid verstaat dat. U ook, jij ook? Geen bruid die hier niet van weet.

Geen bruid die niet gaat zoeken. Hoor maar: ik zocht Hem, ik riep Hem. Want Hij wil me toch nog hebben. Daarom zal ik Hem zoeken en zal ik roepen tot Hem. Had ik maar eerder naar Hem verlangd, had ik maar eerder naar Zijn stem gehoord, Zijn verlangen op waarde geschat. En de bruid zegt: ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet, ik riep Hem, maar Hij antwoordde niet. De HEERE verbergt Zich, verbergt Zijn Aangezicht. Daar kan Hij Zijn redenen voor hebben. Daar mag Hij Zijn redenen voor hebben.

Zou Hij niet mogen beproeven? Zou Hij niet mogen zuiveren en louteren? Zou Hij het besef niet mogen verdiepen: Heere, ik kan U niets verwijten. Dat U mij laat wachten, mij die U zo lang heb laten wachten? Ik liet U langer en vaker wachten, dus Heere, ik zal U niets verwijten. Ik zal er niets van zeggen als U Zich verbergt, als U Zich niet laat vinden, als U niet antwoordt. Alleen dit, dat ik het zo moeilijk vind, dat ik zo naar U hunker en naar U smacht. Zo weet de Heere, dat verlangen toch weer op te wekken. Wat een verschil he, eerst die bruid die dacht: morgen kan het ook niet wel, maar nu die bruid die zegt: Heere, waar bent U, ik kan niet zonder U.

Maar als de HEERE Zich verbergt, als Hij is weggegaan, om te beproeven, te louteren, te kastijden, vergeet het nooit: Hij heeft wat achtergelaten. De mirre van brood en wijn. Bewijs van Zijn blijvende liefde. Bewijs dat Hij zegt: Ik ben met u al de dagen. Mijn liefde is eeuwig, is blijvende liefde. Is liefde voor verlorenen, voor zondaren. Hij heeft het teken van Zijn trouw onder ons gelaten. Als Hij laat wachten doet Hij dat niet opdat ik boos zou worden, maar opdat ik temeer zou gaan verlangen.

Al is het dat Ik het niet laat merken, o bruid. Misschien ook nog niet als je aan de tafel zit, al verberg Ik Mijn aangezicht, wees ervan verzekerd: Ik ben met u, Ik heb u lief met trouwe eeuwige liefde.

Al is het dat je verdient om nooit meer opgezocht te worden, dat je verdient dat je voor eeuwig Mij moet missen, wees er van verzekerd; Ik heb u lief, Ik ben met u, met trouwe, eeuwige liefde.

Al is het dan mensen van alles van u vinden. net als van die bruid: de wachters kwamen en sloegen haar, rukten haar sluier af. Wat moet zo 'n vrouw nu nog op straat? Vrouwen met edele bedoelingen lopen om 2 uur 's nachts niet meer door de straten van Jeruzalem. Ja, wachters, anderen, ambtsdragers kunnen over je oordelen: als je echt een kind van God was, dan zou je dit niet gedaan hebben en zo niet gedaan hebben. Maar Ik heb u lief en Ik blijf met u.

Kortom: tegen alles in: tegen mijn gevoel van verberging van God in, tegen mijn schuld en verdienste in, tegen wat anderen van mij denken in zegt mij brood en wijn: Hij heeft mij lief en Hij blijft mij liefhebben.

Wat een rijkdom met deze Bruidegom! Kent u Hem, ken je Hem. Zonder Hem begeeft eens alles je. Niemand is zo trouw als Hij, mensen en iedereen kunnen je verlaten. En in de dood verlaat alles en iedereen je. Ben je overgeleverd aan jezelf. Aan je schuld, aan je zonden, aan je meester de duivel, aan jezelf. Kent u Hem, ken jij Hem?

Zalig is de bruid, zij heeft een Bruidegom. Een Bruidegom die kan laten wachten. Maar daar heb ik het ook vaak naar gemaakt. Een bruidegom Die Zich laat vinden. Die Zich weer bekendmaakt. Die Zich eens ten volle laat zien en genieten. Als Hij wederkomt en Zijn bruid tot Zich nemen zal in eeuwigheid. En alzo zullen wij altijd met de Heere zijn. In dat licht staat de avondmaalstafel. In dat licht geve God ons een gezegende avondmaalszondag.

Amen